

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพาสุวรรณภูมิที่
มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว
The Perception of Public Information in Benjaburapha
Suvarnabhumi Provincial Group on Sakaeo Special
Economic Zone

พานูมาศ ฉัตรพิทักษ์โชค (Panumas Chatpitukchok)
อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตสระแก้ว
Lecturer, Faculty of Science and Social Sciences, Burapha University
Sakaeo Campus

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและเปรียบเทียบระดับการรับรู้ของประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพาสุวรรณภูมิ ที่มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย จำนวน 400 คน แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว และข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการดำเนินงาน ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้นำมาวิเคราะห์โดยสถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติพื้นฐาน ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}), ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t-test Dependent และสถิติทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One - Way Anova)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ข่าวสารที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว อยู่ในระดับมาก \bar{X} (= 2.72) กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้ต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจำแนกผู้ตอบแบบสอบถามระดับการรับรู้ตามภูมิอำเภามีความแตกต่างกันในด้านการจัดระเบียบความมั่นคงพื้นที่ชายแดน ด้านการส่งเสริมและพัฒนาาระบบอุตสาหกรรมของจังหวัดและในด้านส่งเสริมการท่องเที่ยวของ

ภานูมาศ ฉัตรพิทักษ์โชค

จังหวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีข้อเสนอว่าการดำเนินงานเป็นการพัฒนา
ยกระดับและปรับปรุงพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ สระแก้ว จะสามารถตอบสนองความต้องการของ
ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ควรมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการ
ประชุม สัมมนา และควรมีการรายงานผลความคืบหน้าในการดำเนินงานของโครงการ ติดตาม
ตรวจสอบความโปร่งใสในการดำเนินโครงการอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การดำเนินงาน
เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

คำสำคัญ: ระดับการรับรู้, ประชาชนกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพาสุวรรณภูมิ, เขตพัฒนาเศรษฐกิจ
พิเศษสระแก้ว

Abstract

This research aimed to study the level of public information awareness in Benja Burapha Suvarnabhumi provincial cluster; including 5 provinces, to Sakaeo special economic development zone and then compared to the level in Benja Burapha Suvarnabhumi provincial cluster. In this study, 400 respondents were questioned about their general data, the awareness to the process establishing special economic development zone and the suggestions. The data collected was further statistical analyzed by using general statistics, mean (\bar{x}), percentage and standard deviation (S.D.) and the dependent t-test. and One Way Analysis of Variance (One Way ANOVA)

The results showed that the awareness level on the establishing Sakaeo special economic development zone was in the high level ($\bar{X}=2.72$). There was no statistical significant difference ($p < 0.05$) found in awareness level between two sample groups. After considering in each issue, the results showed that there was statistical significant difference ($p < 0.05$) found in awareness level between the respondents in different birthplace in the issues of organizing the border region to promote stability and development of the province and promoting the tourism industry of the province. And, they suggested that the process can develop and improve the special economic zones efficiently and moreover fulfill the needs of the

people. However, it should give the opportunity to the people to participate in the meetings or conferences. Finally, the progresses or transparency monitoring should be reported. Be made the effectiveness of the operating performance.

Keywords: Awareness level, Benja Burapha Suvarnabhumi provincial cluster, Sakaeo special economic development zone

บทนำ

การพัฒนาการด้านสังคมในปัจจุบันมีการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีการเพิ่มและกระจายตัวของประชาชน จากการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและเศรษฐกิจ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมโดยเฉพาะจากสังคมชนบทสู่สังคมเมืองมากขึ้น ประชาชนมีความสะดวกสบาย เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรมและความเป็นอยู่ โดยเฉพาะจากสังคมเมืองที่ใช้ชีวิตครอบครัวเดี่ยว ส่วนใหญ่ยึดค่านิยมทางวัตถุ ขาดความมีน้ำใจและความเอื้ออาทรต่อกันในสภาวะเศรษฐกิจที่ทำให้ค่าครองชีพสูง เกิดปัญหาหนี้สินและสภาวะความสุขของประชาชนที่ลดลง

ตลอดระยะเวลาการพัฒนาสังคมตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจจนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยได้ประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) ที่จัดทำขึ้นในช่วงเวลาที่ประเทศต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงกว่าช่วงที่ผ่านมา ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8–10 สังคมไทยได้เผชิญปัญหาหลัก "ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง" ไปประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัวชุมชน สังคม จนถึงระดับประเทศ ซึ่งมีส่วนเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถ ยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคงท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 ทุกภาคส่วนของสังคมไทยเห็นพ้องร่วมกันน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งให้เกิดภูมิคุ้มกันและมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสม เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน ดังนั้น การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 จึงเป็นการนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและ

ภานูมาศ ฉัตรพิทักษ์โชค

สังคมไทยให้มีคุณภาพมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากร และได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555)

จังหวัดสระแก้วเป็นจังหวัดที่ 74 ของประเทศไทย ตามที่ได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดสระแก้วขึ้น โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่มที่ 110 ตอนที่ 125 ลงวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2536 เป็นผลให้ “จังหวัดสระแก้ว” เปิดทำการในวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ.2536 อย่างเป็นทางการโดยมีวิสัยทัศน์จังหวัดว่า “ศูนย์กลางโลจิสติกส์และแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอินโดจีน ถิ่นพืชพลังงาน อาหารปลอดภัย”

นอกจากนั้นจังหวัดสระแก้วยังเป็นจังหวัด 1 ใน 5 จังหวัดที่ได้รับการคัดเลือกจากรัฐบาลประกาศให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) ในระยะแรกเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งเป็น 1 ในจำนวน 5 พื้นที่จากจำนวน 12 พื้นที่ ตามนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ให้เป็นจุดนำร่อง เนื่องจากเป็นประตูการค้าหลักที่มีมูลค่าการค้าชายแดนสูงเป็นลำดับต้นๆของประเทศไทย และเพื่อเป็นการรองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน อำเภอรัญประเทศ และตำบลฝักขะ อำเภอวัฒนานคร ครอบคลุมพื้นที่ 207,500 ไร่ โดยมีนโยบายที่มีการดำเนินการเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยผสมผสานเชื่อมโยงเข้าสู่กระบวนการทำงานในลักษณะ การบูรณาการสู่หน่วยงานองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และมีเป้าหมายในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร เพราะในพื้นที่จังหวัดสระแก้วและจังหวัดใกล้เคียงมีผลไม้และพืชผลทางการเกษตรจำนวนมากเหมาะสำหรับการแปรรูปหรือส่งออก นอกจากนี้ ยังมีเป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมอื่นๆ ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ศูนย์กระจายสินค้าและพัฒนาระบบโลจิสติกส์ เป็นต้น (สุนทรตรา จันทบุรี, 2559) แต่เนื่องจากการประชาสัมพันธ์ตลอดจนขั้นตอนการปฏิบัติงานในบางส่วนยังขาดความชัดเจน ส่งผลต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในพื้นที่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนที่มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว เพื่อนำผลการศึกษามาใช้เป็นแนวทางการดำเนินงานพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วให้เกิดประสิทธิภาพ และการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้มีความสุข เกิดประโยชน์แก่ชุมชนและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพา สุวรรณภูมิ มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพา สุวรรณภูมิ ที่มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว

ทบทวนวรรณกรรม (แนวคิด ทฤษฎี)

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

1.1 ความหมายของการรับรู้

อรุณชาติ วงษ์ทับทิม (2547) ให้ความหมาย การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายจากสิ่งแวดล้อม สิ่งเร้าโดยสมองและเป็นกระบวนการจิตวิทยาขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ทำให้เกิดความจำ ความคิด หรือการเรียนรู้ แสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจและความรู้สึกจากการมองเห็น การได้ยิน การอ่าน ที่มากระตุ้นประสาท สัมผัสของบุคคล มีผลทำให้เกิดการตอบสนองในแบบของการกระทำหรือความนึกคิด

กุลภรณ์ หงส์ทอง (2550) ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การตีความจากสิ่งแวดล้อม สิ่งเร้าโดยสมองและเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาพื้นฐานของมนุษย์ทำให้เกิดความจำ ความคิด หรือการเรียนรู้ เป็นการแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจและความรู้สึกจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ทำให้เกิดการตอบสนองในแบบของการกระทำหรือความนึกคิด

สุนนา บุญหลาย (2550, หน้า 45-46) ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การตีความหมายหรือแปลความจากการสัมผัสด้วยประสาทสัมผัสของร่างกายกับสิ่งเร้าภายนอกรอบบุคคลโดยอาศัยประสบการณ์เดิมและการเรียนรู้เป็นเครือข่ายแล้วแสดงออกเป็นความรู้สึกนึกคิด ความรู้ความเข้าใจตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจแต่ละบุคคล

กิตติ ยิ้มสงวน (2553, หน้า 20) ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายจากสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าที่เข้ามาสัมผัส โดยใช้สมองหรือประสบการณ์เดิมในการตัดสินใจ ความหมายของสิ่งเร้าเหล่านั้น ให้เกิดกระบวนการคิด ความจำ และการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจ กระทำให้เกิดการตอบสนองในรูปแบบของการกระทำหรือความรู้สึกนึกคิดต่างๆ

จากความหมายของการรับรู้ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การรับรู้คือการแปลความหมายจากสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าที่เข้ามาสัมผัส โดยใช้ความรู้และประสบการณ์มา

ภานูมาศ ฉัตรพิทักษ์โชค

ตีความหมาย ออกมาเป็นความรู้ ความเข้าใจ กระทำให้เกิดการตอบสนองในรูปแบบของการกระทำ หรือความนึกคิดต่างๆ ต่อไป

1.2 ประเภทของการรับรู้

วสิรัตน์ ใจสูงเนิน (2551, หน้า 36) แบ่งกระบวนการรับรู้ที่เกิดขึ้นเป็น 4 ประการ ได้แก่ 1) การรับรู้ทางอารมณ์ หมายถึง การรับรู้ความรู้สึกนึกคิดภายในใจ เช่น รู้สึกดีใจ ตื่นเต้น รักเกลียด ชื่นชม 2) การรับรู้ลักษณะของบุคคล ต้องอาศัยข้อมูล 3 ประการ มาประกอบ ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรม และการบอกเล่า 3) การรับรู้ภาพพจน์ของกลุ่ม หมายถึง มโนภาพ มโนคติของสิ่งต่างๆ โดยเป็นภาพที่อยู่ในความคิด หรือจินตนาการของบุคคล และบุคคลสามารถบอกลักษณะภาพเหล่านั้นให้ผู้อื่นรับทราบได้ 4) การรับรู้ปรากฏการณ์ทางสังคม เป็นการตีความหมาย ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมตามความเชื่อของตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และอธิบายสิ่งต่างๆเหล่านั้นได้โดยขึ้นอยู่กับสาเหตุ 2 ประการ ได้แก่ ระดับการระรับรู้และการแลกเปลี่ยนการรับรู้

1.3 ลำดับขั้นของกระบวนการรับรู้

กิตติ ยิ้มสงวน (2553, หน้า 21) สรุปว่า การรับรู้จะเกิดขึ้นได้ ต้องเป็นไปตามกระบวนการ ดังนี้

ขั้นที่ 1 สิ่งเร้า (Stimulus) มากระทบอวัยวะสัมผัสของอินทรีย์

ขั้นที่ 2 กระแสประสาทสัมผัสวิ่งไปยังระบบประสาทส่วนกลาง ซึ่งมีศูนย์อยู่ที่สมองเพื่อสั่งการให้เกิดการรับรู้ (Perception)

ขั้นที่ 3 สมองแปลความหมายออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจโดยอาศัยความรู้เดิม ประสบการณ์เดิม ความจำ เจตคติ ความต้องการ บรรทัดฐาน บุคลิกภาพ เซาว์ปัญญา ทำให้เกิดการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการรับรู้ (Perception)

2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น

2.1 ความหมายของความคิดเห็น

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 249) ให้ความหมายของความคิดเห็นว่าเป็นข้อพิจารณาว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญาความคิดประกอบ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อาศัยหลักฐาน พิสูจน์ยืนยันเสมอไปก็ตาม

Isaak (1981, p. 203) ให้ความหมายว่าความคิดเห็น คือ การแสดงออกทางคำพูดหรือคำตอบ ที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่

ได้รับทั่วไป ซึ่งปกติแล้วความคิดเห็นต่างจากเจตคติ คือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะแต่เจตคติ จะเป็นเรื่องทั่วไป ซึ่งมีความหมายกว้างกว่า

สุกัญญา ภูพัฒน์กุล (2541, หน้า 22) สรุปว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึก หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งอาจเกิดจากการประเมินผลสิ่งนั้นหรือเหตุการณ์นั้นโดยมีอารมณ์ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในขณะนั้นเป็นพื้นฐานการแสดงออก ซึ่งอาจจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นก็ได้ ความคิดเห็นอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา

จากความหมายของความคิดเห็นที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความคิดเห็น คือการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และข้อสันนิษฐานนั้นออกมาให้ผู้ฟัง ผู้อ่าน ได้รับรู้

2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

Oskamp (1977, pp. 119-133) ได้สรุปปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็น ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Genetic and physiological factors) พบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรม จะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคล ซึ่งจะมีผลต่อการศึกษา เจตคติ หรือความคิดเห็นของบุคคลนั้นๆ ได้
2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Direct personal experience) คือ บุคคลได้รับความรู้สึกและความคิดต่างๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือพบเห็นต่อสิ่งต่างๆ โดยตนเอง ทำให้เกิดเจตคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ
3. อิทธิพลจากครอบครัว (Parental influence) เป็นปัจจัยที่บุคคลเมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่และครอบครัว ทั้งนี้เมื่อตอนเป็นเด็กเล็กๆ จะได้รับการ อบรมสั่งสอน ทั้งในด้านความคิด การตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย
4. เจตคติและความคิดเห็นของกลุ่ม (Group determinants of attitude) เป็นปัจจัย ที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือเจตคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้น ความคิดเห็นและเจตคติต่างๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม ไม่ว่าจะเพื่อนในโรงเรียน กลุ่มอ้างอิงต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตามเป็นไปตามกลุ่มได้
5. สื่อมวลชน (Mass media) เป็นสื่อต่างๆ ที่บุคคลได้รับสื่อเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ จะมีผลทำให้บุคคลมีความคิดเห็นมีความรู้สึกต่างๆ เป็นไปตามข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อ

2.3 องค์ประกอบของความคิดเห็น

Triandis, H. C. (1971) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้และความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า อาจจะเป็นบุคคลหรือสถานการณ์ ความคิดดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่กำหนดลักษณะ ทิศทางของความคิดเห็นส่วนบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าได้ครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความคิดเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวกหรือลบชัดเจนขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์และความรู้สึกจะเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางความคิดเห็น ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความคิดเห็นเป็นไปในทางบวก ถ้าตรงข้าม อารมณ์หรือความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งใด ก็จะมีความคิดเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior Component) ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะทิศทางของความคิดเห็นส่วนบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าชัดเจน ความคิดเห็นย่อมมีลักษณะที่ชัดเจนแน่นอน

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

3.1 ความหมายของเขตเศรษฐกิจพิเศษ

เขตเศรษฐกิจพิเศษ เป็นพื้นที่ที่คณะกรรมการนโยบายเขตเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) กำหนดขึ้นเพื่อภาครัฐจะสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน สิทธิประโยชน์ ส่งเสริมการลงทุน และบริการอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อดึงดูด FDI เพิ่มขีดความสามารถของประเทศ ยกกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และแก้ปัญหาความมั่นคง โดยมีกลยุทธ์เพื่อสร้างพื้นที่ชายแดนสำหรับระยะแรก สนับสนุนด้านการลงทุนต่อเนื่องของไทยและประเทศเพื่อนบ้าน จัดระเบียบพื้นที่ชายแดนแก้ปัญหาแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย (พจณี อรรถโรจน์ภิญโญ, 2558)

3.2 แนวทางการดำเนินงาน

1. ดำเนินงานภายใต้กรอบกฎหมายปัจจุบัน

2. บทบาทแต่ละภาคส่วน

- รัฐ: ให้สิทธิประโยชน์ จัดโครงสร้างพื้นฐาน ปรับกฎระเบียบ
- เอกชน: ลงทุน
- ประชาชน: มีส่วนร่วม และได้รับประโยชน์ในการพัฒนา

3. ไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
สังคมและความมั่นคง
4. มีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์
5. กำหนดพื้นที่ตามเขตปกครอง เพื่อความสะดวกในการบริหารจัดการ

3.3 กิจการเป้าหมายในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษระยะแรกของ จังหวัดสระแก้ว

จังหวัดสระแก้ว มีพื้นที่ 4 ตำบลในอำเภออรัญประเทศและอำเภอวัฒนานคร รวมพื้นที่ทั้งหมด 207,500 ไร่ เขตเศรษฐกิจของสาขาสระแก้วพึ่งสาขาบริการเป็นหลัก (ร้อยละ 55) การค้าชายแดนระหว่างไทย - กัมพูชา มีมูลค่าสูงสุดของประเทศ แนวทางการพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ โดยเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ ได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตร ประมง และกิจการที่เกี่ยวข้อง อุตสาหกรรมสิ่งทอ เครื่องนุ่งห่มและเครื่องหนัง อุตสาหกรรมผลิตเครื่องเรือน อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ อุตสาหกรรมยานยนต์เครื่องจักรและชิ้นส่วน อุตสาหกรรมเครื่องไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ กิจการโลจิสติกส์ นิคมหรือเขตอุตสาหกรรม กิจการสนับสนุนการท่องเที่ยว (พจณี อรรถโรจน์ภิญโญ, 2558)

3.4 การดำเนินงานของจังหวัดสระแก้วและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จัดตั้งคณะทำงานเขตพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว ติดตามผลการดำเนินงานการพัฒนาในพื้นที่ จัดตั้งศูนย์บริการเบ็ดเสร็จการลงทุน/ แรงงาน จัดระเบียบความมั่นคงพื้นที่ชายแดน เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านการท่องเที่ยว ส่งเสริมเศรษฐกิจ SMEs ในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ รองรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ส่งเสริมความสัมพันธ์กับจังหวัดบันเตีย เมียนเจย ประเทศกัมพูชาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนและผู้ประกอบการเข้าใจในการดำเนินงาน (พจณี อรรถโรจน์ภิญโญ, 2558)

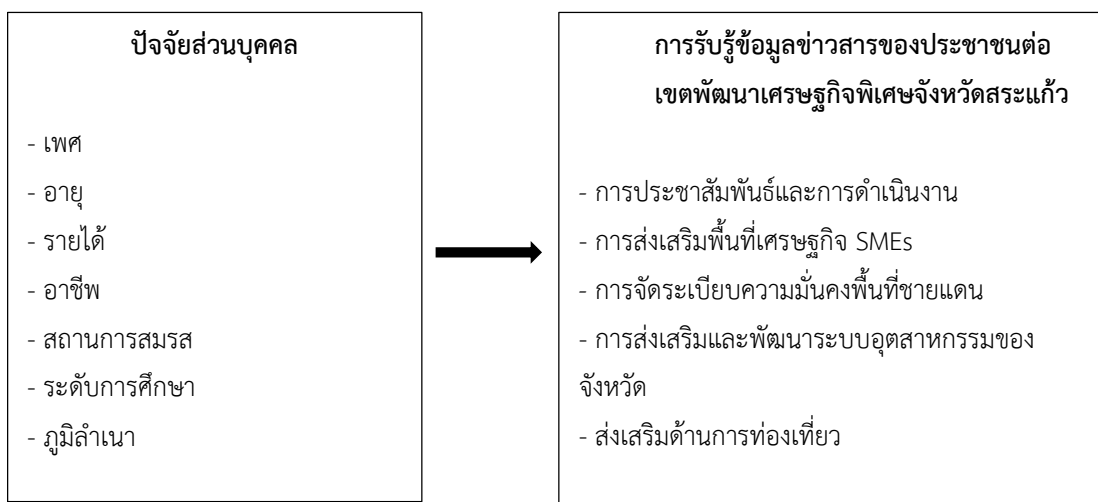
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุชีรา สนธิสายสิงห์ (2550) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ของประชาชน ต่อความอยู่ดีมีสุข: กรณีศึกษาบ้านสนุ่น ตำบลท่าหลวง อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เรื่องความอยู่ดีมีสุขในภาพรวมระดับมาก ประชาชนให้ความสำคัญด้านสุขภาพอนามัยและชีวิตการทำงานค่อนข้างสูง ดังนั้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนอย่างแท้จริงต้องมีการพัฒนาอย่างสมดุลในทุกด้าน และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ชุมชนควรได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐเพื่อพัฒนาความอยู่ดีมีสุขตอบสนองความต้องการชุมชน ส่งเสริมการมีงานทำและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการชุมชนร่วมกับภาครัฐ ให้ชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีและสามารถพึ่งตัวเองได้อย่างยั่งยืนตลอดไป

ภานูมาศ ฉัตรพิทักษ์โชค

นิตยา สุภาภรณ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุข ในชุมชนบางไผ่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อดัชนีชี้วัดทั้ง 7 ด้านอยู่ในระดับดีทุกด้าน โดยเรียงลำดับการรับรู้จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านความรู้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต ด้านการบริหารจัดการภาครัฐ ด้านสุขภาพ ตามลำดับ

กรอบแนวคิดการทำวิจัย

วิธีการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบูรพาสุวรรณภูมิ ได้แก่ ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้วจำนวน 400 คน จากการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ซึ่งกำหนดค่าความคาดเคลื่อนของ การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 0.5

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2558 – กันยายน พ.ศ. 2559 และได้ข้อมูลกลับมาครบทั้งหมด และดำเนินการสรุปผลการวิจัยในการทำวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และภูมิลำเนา
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการรับรู้ข่าวสารของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว
3. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับเกี่ยวกับการดำเนินงานอุปสรรคที่ควรปรับปรุงแก้ไข ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS
2. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ในการประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 3 ระดับเป็น ข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) คือ เห็นด้วย ไม่แน่ใจ และไม่เห็นด้วย มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนน
เห็นด้วย	3
ไม่แน่ใจ	2
ไม่เห็นด้วย	1

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยความระดับการรับรู้ของประชาชน เป็น 3 ระดับ โดยประยุกต์มาจากเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538, หน้า 9) เป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.00 หมายถึง	มีการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 1.67 - 2.33 หมายถึง	มีการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.66 หมายถึง	มีการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วอยู่ในระดับน้อย

การวิเคราะห์ข้อมูลข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยใช้การพรรณนาบรรยาย (Descriptive Analysis) และนำเสนอข้อมูลเป็นความเรียงในแต่ละประเด็น ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับข้อมูลทางสังคมศาสตร์
2. สถิติทดสอบในการเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยของระดับการรับรู้ประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว โดยใช้ค่าสถิติ t-test Dependent
3. สถิติทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way-Anova)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพาสุวรรณภูมิที่มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว ผู้วิจัยสามารถสรุปการศึกษาได้ดังนี้

จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชาชนในกลุ่มจังหวัด เบญจบุรพาสุวรรณภูมิ ได้แก่ ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ ปราจีนบุรี นครนายกสระแก้ว จำนวน 400 คน เป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50 อายุระหว่าง 21 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.75 ส่วนใหญ่ มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 89.25 ประกอบอาชีพค้าขาย ธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 24.00 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดฉะเชิงเทรา คิดเป็นร้อยละ 21.25

ผลการศึกษาระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนประกอบด้วย

1. ระดับการรับรู้ข่าวสารของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว

ระดับการรับรู้ในภาพรวมประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วในด้านการประชาสัมพันธ์และการดำเนินงาน ประชาชนรับรู้ถึงความโปร่งใสในการดำเนินโครงการ/ กิจกรรมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85.25 ด้านการจัดระเบียบความมั่นคงพื้นที่ชายแดน ประชาชนรับรู้ถึงการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ/ กิจกรรม มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.50 ด้านการส่งเสริมพื้นที่เศรษฐกิจ SMEs ประชาชนรับรู้ถึงผลการดำเนินโครงการ/ กิจกรรมนำไปสู่การแก้ไขปัญหามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.25 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาระบบอุตสาหกรรมของจังหวัด ประชาชนรับรู้ถึงการดำเนินงานเป็นไปตาม

ระยะเวลาที่กำหนด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.75 ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด ประชาชนรับรู้ถึงการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ/ กิจกรรม มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81.50

2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล ระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว

ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ต่อการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วในภาพรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนมีการรับรู้ถึงการดำเนินงานในด้านการส่งเสริมและพัฒนาระบบอุตสาหกรรมของจังหวัดมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 2.78 รองลงมาคือ ด้านการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด มีค่าเฉลี่ย 2.74 และด้านการจัดระเบียบความมั่นคงพื้นที่ชายแดน มีค่าเฉลี่ย 2.73 การประชาสัมพันธ์และการดำเนินงาน มีค่าเฉลี่ย 2.68 และการส่งเสริมพื้นที่เศรษฐกิจ SMEs มีค่าเฉลี่ย 2.66 ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว

ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วในปัจจุบัน เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภูมิภาค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน การจำแนกผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการรับรู้ตามภูมิภาคในด้านการจัดระเบียบความมั่นคงพื้นที่ชายแดน ด้านการส่งเสริมและพัฒนาระบบอุตสาหกรรมของจังหวัด และด้านการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดมีความแตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติ 0.05

นอกจากนั้นในด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินงานการพัฒนาในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้วประชาชนและมีข้อเสนอว่าการดำเนินงานเป็นการพัฒนาระดับและปรับปรุงพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชน ทั้งนี้ควรมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการประชุม สัมมนา และควรมีการรายงานผลความคืบหน้าในการดำเนินงานของโครงการ ติดตามตรวจสอบความโปร่งใสในการดำเนินโครงการอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การดำเนินงานเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการศึกษาระดับการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.72 เมื่อพิจารณาเป็นราย

ด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน และผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว โดยจำแนกตามเพศ ทั้งเพศชายและเพศหญิง อายุ ระดับการศึกษา มีการรับรู้ภาพลักษณ์ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะผลมาจากการรับรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารในด้านการพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วเป็นการรับรู้ภาพลักษณ์ที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของปิยนุช ขำดี (2558) ที่มีการวิจัยเรื่องการรับรู้ของประชาชนที่มีต่อภาพลักษณ์การปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลเมืองเพีย อำเภอกุศจับ จังหวัดอุดรธานี พบว่า การรับรู้ของประชาชนที่มีต่อภาพลักษณ์การปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลเมืองเพีย จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมากและไม่แตกต่างกัน

ทั้งนี้ ในด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานการพัฒนาของเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้วโดยจำแนกตามภูมิลำเนา พบว่า โดยภาพรวมมีการรับรู้ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการรับรู้แตกต่างกันในด้านการจัดระเบียบความมั่นคงพื้นที่ชายแดนด้านการส่งเสริมและพัฒนาระบบอุตสาหกรรมของจังหวัดและในด้านการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด เนื่องจากการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อ นโยบายการดำเนินงาน อุปสรรคของการสื่อสารและการดำเนินงานด้านการประชาสัมพันธ์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนใน แต่ละจังหวัดมีความแตกต่างกัน จึงส่งผลต่อระดับความคิดเห็นของประชาชนสอดคล้องกับงานวิจัยของสุเมธ โขยะกุล (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าหลวง อำเภอเมืองพิบูลย์ จังหวัดพิบูลย์ พบว่า วิธีการรับข้อมูลข่าวสาร มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลและการมีส่วนร่วมของประชาชนและรัฐ กันภัย (2558) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ข่าวสารและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงตอนล่าง พบว่า ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารและการมีส่วนร่วมกับการพัฒนาท้องถิ่นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภาคกลางตอนล่างมีความสัมพันธ์กันทางบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงสามารถสรุปได้ว่าวิธีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารส่งผลสำคัญในการรับรู้ข้อเท็จจริงต่อการรับรู้ข้อมูลของประชาชน และมีผลต่อการแสดงความคิดเห็น รวมถึงทัศนคติด้านต่อข้อมูลดังกล่าว

ในด้านข้อเสนอแนะ ประชาชนมีความเห็นว่าได้รับประโยชน์จากการดำเนินงานการพัฒนาในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้ว เนื่องจากเป็นการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของจังหวัดช่วยสร้างงานและก่อให้เกิดอาชีพใหม่ๆ สร้างรายได้แก่ประชาชนและเป็นการกระจายรายได้สู่จังหวัด ทั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานพร้อมประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ นำเสนอแก่สาธารณชน เพื่อสร้างความรับรู้และ

ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชนเพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้วพัฒนาได้อย่างเต็มประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

จากการวิจัยเรื่องการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในกลุ่มจังหวัดเบญจบุรพาสุวรรณภูมิ ที่มีต่อเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสร้างความรู้ความเข้าใจในนโยบายและการดำเนินงานพัฒนาในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้วแก่ประชาชน

2. ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เสนอแนะเกี่ยวกับการรับข้อมูลข่าวสารและการดำเนินงานเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้วต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรเพิ่มการศึกษาเปรียบเทียบระดับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกเป็นกลุ่มอาชีพที่ได้รับประโยชน์และผลกระทบในการดำเนินงานพัฒนาในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้วเพื่อทราบข้อมูลในเชิงลึกมากขึ้น

2. ควรศึกษาวิจัยเรื่องความคาดหวังของประชาชนในการดำเนินงานดำเนินงานพัฒนาในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษจังหวัดสระแก้ว เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

รายการอ้างอิง

- กิตติ ยิ้มสงวน. (2553). การรับรู้ของประชาชนต่อการปฏิบัติงานควบคุมป้องกันโรคไข้เลือดออกของอาสาสมัครสาธารณสุข อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาวิทยาการสังคมและการจัดการระบบสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กุลภรณ์ หงส์ทอง. (2550). การศึกษาประสิทธิภาพของการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ที่มีผลต่อการรับรู้และการสนใจของนักเรียนสนใจเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาพัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นิตยา สุภาภรณ์. (2552). การรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุขในชุมชนบางไผ่. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ปิยนุช ขำดี (2558). การรับรู้ของประชาชนที่มีต่อภาพลักษณ์การปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลเมืองเพีย อำเภอกุดจับ จังหวัดอุดรธานี. รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองส่วนท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

ภานูมาศ ฉัตรพิทักษ์โชค

- พจณี อรรถโรจน์ภิญโญ. (2558). *เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว*. จากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. วันที่ค้นข้อมูล 4 กันยายน 2558, จาก www.nesdb.go.th
- รัฐ กัญญา. (2558). *การรับรู้ข่าวสารและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงใต้*. รัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊ค.
- วสิรัตน์ ใจสูงเนิน. (2551). *การรับรู้และการใช้บริการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าของประชาชนกรณีศึกษาอำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาการสังคมและการจัดการระบบสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ บางครั้งก็พลาดได้. *ข่าวสารการวิจัยการศึกษา*, 1(4), 13.
- สุนา บุญหลาย. (2550). *การรับรู้ของพยาบาลในความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงพยาบาลศิริราช*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาการสังคมและการจัดการระบบสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- สุกัญญา ภูพัฒนากุล. (2541). *ความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้บริการจัดหางานของรัฐ: ศึกษาเฉพาะกรณี สำนักงานจัดหางานจังหวัดพิษณุโลก*. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุชีรา สนธิสายสิงห์. (2550). *การรับรู้ของประชาชนต่อความอยู่ดีมีสุข : กรณีศึกษา บ้านสนุ่น ตำบลท่าหลวง อำเภอภิมาย จังหวัดนครราชสีมา*. การค้นคว้าแบบอิสระสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสาธาณสุขศาสตร์, คณะสาธาณสุขศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนทรตรา จันทบุรี. (2559). *เขตเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว-ปอยเปต : ประตุการค้าสู่อินโดจีน*. วันที่ค้นข้อมูล 26 ตุลาคม 2560, จาก http://www.asean thai.net/ewt_news.php?nid=5560&filename=index
- สุเมธ โขยะกุล. (2554). *การรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าหลวง อำเภอเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11*. วันที่ค้นข้อมูล 4 กันยายน 2558, จาก <http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=395>
- อรุณชาติ วงษ์ทับทิม. (2547). *การรับรู้ของสมาชิกเกี่ยวกับการดำเนินงานของกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง: กรณีศึกษาอำเภอเมืองนครปฐมจังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Isaak, A. C. (1981). *Scope and Methods of Political Science: An Introduction to the Methodology of Political Inquiry* (3rd ed). Illioni: The Dorsey Press.
- Oskamp, S. (1977). *Attitude Theory and Opinion*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Triandis, H. C. (1977). *Attitude and Attitude Change*. New York: John Wiley & Son Inc.